

88

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 25 marca 1966 r.

w sprawie zatwierdzania i wprowadzania programów produkcji wyrobów metalowych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 22 marca 1957 r. o zmianach w organizacji i zakresie działania naczelnych organów administracji państwowej w niektórych gałęziach przemysłu, budownictwa i komunikacji (Dz. U. z 1957 r. Nr 17, poz. 86 i z 1964 r. Nr 8, poz. 49), w celu usprawnienia zaopatrzenia odbiorców w wyroby metalowe, zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Wyrobów Metalowych do ustalania programów produkcji następujących grup wyrobów:

- 1) wyroby śrubowe,
- 2) druty, liny, gwoździe, siatki druciane i łańcuchy, zwanych dalej „wyrobami metalowymi”, produkowanych przez nadzorowane przedsiębiorstwa i inne jednostki objęte koordynacją branżową Zjednoczenia Przemysłu Wyrobów Metalowych.

§ 2. 1. Programy produkcji wyrobów metalowych określają:

- 1) asortymenty wyrobów przewidzianych do stałego programu produkcji,
 - 2) asortymenty wyrobów, których produkcja może być podjęta dopiero po uzyskaniu zamówień na dostawę określonej minimalnej ilości takiego wyrobu; wielkość minimalnej partii dopuszczonej do produkcji powinna być określona przy uwzględnieniu ekonomiczności produkcji.
2. W programach produkcji powinny być uwidocznione

podstawowe parametry techniczne wyrobów zgodnie z ich specyfiką i przeznaczeniem.

3. Programy produkcji wyrobów metalowych powinny być ustalane z uwzględnieniem potrzeb odbiorców krajowych, wynikających z technicznych warunków wykonywanej przez nich produkcji finalnej, oraz potrzeb eksportu.

§ 3. 1. Produkcja wyrobów metalowych objętych programami powinna być wykonywana według norm ustalonych w trybie obowiązujących przepisów.

2. Wyroby, na które brak jest norm, a które są objęte programami produkcji, produkuje się i dostarcza odbiorcom według warunków określonych w cennikach lub katalogach.

§ 4. Wyroby nie objęte programem produkcji mogą być zamawiane i produkowane tylko po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Opiniodawczej do Spraw Racjonalizacji Produkcji Wyrobów Metalowych, działającej przy Centrali Handlowej Przemysłu Wyrobów Metalowych w Bytomiu.

§ 5. Tryb składania i wykonywania zamówień na wyroby objęte programami produkcji regulują przepisy o dostawach między jednostkami gospodarki uspołecznionej.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Hutnictwa z dnia 7 grudnia 1955 r. w sprawie zatwierdzenia i wprowadzenia „Zracjonalizowanego programu produkcji wyrobów metalowych” (Monitor Polski Nr 124, poz. 1617).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.

Minister Przemysłu Ciężkiego: J. Hryniewicz

89

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 26 marca 1966 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania organów administracji prezydiów rad narodowych w zakresie wydawania zaświadczeń i poświadczania dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent wypłacanych przez instytucje zagraniczne.

Na podstawie § 2 zarządzenia nr 30 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1966 r. w sprawie obowiązku wydawania zaświadczeń i poświadczania dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent wypłacanych przez instytucje zagraniczne (Monitor Polski Nr 15, poz. 86) ustala się, co następuje:

§ 1. Wydawanie zaświadczeń i poświadczanie dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent, zasiłków i zaopatrzeń wypłacanych przez instytucje zagraniczne następuje na wniosek zainteresowanych osób zamieszkałych w kraju lub na wniosek Biura Rent Zagranicznych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, ul. Szopena 1, nazywanego dalej „Biurem Rent Zagranicznych”.

§ 2. 1. Wydawanie zaświadczeń i poświadczanie dowodów, określonych w §§ 3 i 4, może nastąpić dla potrzeb zagranicznych instytucji państw, które na podstawie umów, układów i porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności przyznają i wypłacają renty, zasiłki i zaopatrzenia osobom zamieszkałym w Polsce, a mianowicie dla potrzeb instytucji: Republiki Argentyny, Republiki Austriackiej, Królestwa Belgii, Stanów Zjednoczonych Brazylii, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, Bułgarskiej Republiki Ludowej, Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej, Królestwa Danii, Republiki Finlandii, Republiki Francuskiej, Królestwa Holandii, Federacyjnej Socjalistycznej Republiki Jugosławii, Kanady, Wielkiego Księstwa Luksemburg, Królestwa Norwegii, Konfederacji Szwajcarii,

Królestwa Szwecji, Węgierskiej Republiki Ludowej, Republiki Włoskiej, Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

2. Wydanie zaświadczeń lub poświadczanie dowodów dla potrzeb instytucji innych państw może nastąpić tylko na wniosek Biura Rent Zagranicznych.

§ 3. 1. Na wniosek zainteresowanych osób lub Biura Rent Zagranicznych biura gromadzkich rad narodowych oraz właściwe organy administracji prezydiów rad narodowych osiedli oraz prezydiów miejskich i dzielnicowych rad narodowych:

- 1) wydają zaświadczenia dotyczące pozostawania przy życiu, w stanie wdowieństwa, we wspólności małżeńskiej i domowej, obywatelstwa, stanu cywilnego i rodzinnego, miejsca zamieszkania, stanu majątkowego, faktu zarobkowania lub niezarobkowania, uczęszczania dziecka do szkoły, danych o pozostałych po zmarłym renciście osobach: współmałżonku i dzieciach, a w razie ich braku — kolejno o wnukach, rodzicach, dziadkach i rodzeństwie;
- 2) poświadczają własnoreczność podpisu zainteresowanych osób na oświadczeniach (deklaracjach) i na formularzach rentowych oraz potwierdzają dane zawarte w tych formularzach.

2. Wydanie zaświadczeń lub dokonanie poświadczeń innych niż wymienione w ust. 1 może nastąpić tylko na wniosek Biura Rent Zagranicznych.

§ 4. 1. Wydawanie zaświadczeń lub dokonywanie poświadczeń następuje z reguły na formularzach, dostarczonych zainteresowanemu osobom przez Biuro Rent Zagranicznych przy odpowiednim piśmie przewodnim i sporządzonych w języku polskim, w języku polskim i obcym (formularze dwujęzyczne) lub w języku obcym z dołączonym tłumaczeniem na język polski. Zaświadczenia nie ujęte formularzem wydaje się w formie stosowanej przez organ administracji prezydium rady narodowej.

2. Wydanie zaświadczeń lub dokonanie poświadczeń może nastąpić również na formularzach, dostarczonych zainteresowanej osobie bezpośrednio przez instytucję zagraniczną (np. przez francuską kasę rent dodatkowych) i sporządzonych w języku obcym z dołączeniem tłumaczenia na język polski. W tych wypadkach należy wyjaśnić zainteresowanej osobie, aby przesała wystawione zaświadczenie lub poświadczony formularz instytucji zagranicznej za pośrednictwem Biura Rent Zagranicznych.

3. W razie zgłoszenia się zainteresowanej osoby z formularzem lub pismem sporządzonym jedynie w języku obcym, nie należy wydawać zaświadczeń lub dokonywać poświadczenia, lecz wyjaśnić zainteresowanej osobie, aby przesała formularz lub pismo instytucji zagranicznej do Biura Rent Zagranicznych w celu przetłumaczenia na język polski i otrzymania wskazówek co do dalszego załatwienia.

4. W razie zwrócenia się bezpośrednio instytucji zagranicznej o wydanie odpowiedniego zaświadczenia lub o poświadczenie formularza, sprawę należy przesałać do Biura Rent Zagranicznych w celu otrzymania wskazówek co do sposobu jej załatwienia.

§ 5. W sprawach nie uregulowanych niniejszą instrukcją oraz w razie wątpliwości należy się zwracać o wyjaśnienie do Biura Rent Zagranicznych.

§ 6. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Plac: A. Burski

90

OKÓLNİK PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 18 marca 1966 r.

w sprawie zakresu przedmiotowego rzemiosł oraz rozgraniczenia rzemiosła i przemysłu fabrycznego.

W związku z §§ 1 i 2 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 27 czerwca 1963 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł (Dz. U. Nr 32, poz. 184) oraz art. 143 prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami) wyjaśnia się i ustala, co następuje:

§ 1. Zakres przedmiotowy poszczególnych rzemiosł, wymienionych w § 1 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 27 czerwca 1963 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł (Dz. U. Nr 32, poz. 184), określa wykaz stanowiący załącznik do okólnika.

§ 2. 1. W ramach danego rzemiosła mogą być wykonywane czynności zaliczone do zakresu podstawowego (rubryka 2 wykazu) oraz — w określonych w wykazie wypadkach — do zakresu dodatkowego (rubryka 3 wykazu).

2. Wykonywanie działalności w ramach zakresu dodatkowego nie wymaga wykazania się dodatkowymi dowodami uzdolnienia zawodowego. Nie zwalnia to jednak od obowiązku posiadania specjalnych kwalifikacji, określonych odrębnymi przepisami.

3. Jeżeli w zakresie przedmiotowym danego rzemiosła wymieniony jest wyrób określonych przedmiotów lub urządzeń, rozumie się przez to także naprawę i konserwację odpowiednich przedmiotów (urządzeń), jak również wyrób ich części składowych i elementów.

§ 3. Stosownie do art. 31 ust. 1 pkt 1 prawa przemysłowego mogą być podejmowane przez rzemieślnika wszelkie prace związane z wykonaniem wyrobu bądź usługi, a w szczególności odpowiednie czynności przygotowawcze i wykonawcze, w tym również konieczne drobne czynności i naprawy wchodzące w zakres innych rzemiosł.

§ 4. Przy rozstrzyganiu wątpliwości, czy dane przedsiębiorstwo należy uważać za prowadzone w ramach rzemiosła czy też przemysłu fabrycznego, w postępowaniu przewidzianym w art. 143 prawa przemysłowego należy brać pod uwagę:

- 1) przedmiot działalności danego przedsiębiorstwa w zestawieniu z zakresem przedmiotowym odpowiedniego rzemiosła,
- 2) stan zatrudnienia w przedsiębiorstwie,
- 3) osobisty udział właściciela w prowadzeniu przedsiębiorstwa.

§ 5. 1. Ze względu na stan zatrudnienia należy uważać za rzemieślnicze te przedsiębiorstwa, w których zatrudnionych jest oprócz właściciela (właścicieli) nie więcej niż sze-

ściu, a przy wykonywaniu rzemiosł budowlanych — nie więcej niż ośmiu pracowników najemnych, z tym że na terenach i w miastach objętych deglomeracją na podstawie odrębnych przepisów podane liczby zatrudnionych wynoszą odpowiednio: nie więcej niż czterech oraz sześciu pracowników.

2. Członków rodziny pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z właścicielem przedsiębiorstwa oraz uczniów zatrudnionych na podstawie umowy o naukę nie wlicza się do liczby pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

§ 6. Przy rozstrzyganiu, czy dane przedsiębiorstwo należy uważać za prowadzone w ramach rzemiosła, do liczby pracowników najemnych (§ 5 ust. 1) nie wlicza się osób zaliczonych do I lub II grupy inwalidów lub pobierających rentę starczą — zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, osoby zatrudnionej przy prowadzeniu ksiąg handlowych lub podatkowych, ekspedientów (ekspedientek) dokonujących detalicznej sprzedaży wyrobów bądź przyjmujących i wydających przedmioty powierzone w związku ze świadczeniem usług oraz woźniców i konwojentów rozwożących wyroby przedsiębiorstwa albo przedmioty przerabiane lub naprawiane przez dane przedsiębiorstwo.

§ 7. 1. Właściwy do spraw przemysłu organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może wyrazić zgodę na okresowe zatrudnienie w przedsiębiorstwie rzemieślniczym większej liczby pracowników najemnych niż podano w § 5, jeżeli to jest uzasadnione koniecznością pokrycia miejscowego nie zaspokojonego zapotrzebowania na produkcję lub usługi danego przedsiębiorstwa bądź wykonania terminowych zamówień awaryjnych lub eksportowych.

2. Decyzja wyrażająca zgodę na zwiększenie zatrudnienia powinna być wydana po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, zwłaszcza w drodze zasięgnięcia opinii właściwego do spraw zatrudnienia organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), izby rzemieślniczej oraz zainteresowanych organów i instytucji, w tym — jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa członków rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu — także właściwej spółdzielni.

§ 8. Osobisty udział właściciela w prowadzeniu przedsiębiorstwa rzemieślniczego nie jest wymagany w razie wykonywania rzemiosła na rachunek wdowy (wdowca) lub małoletnich zstępnych, a także w razie utraty przez rzemieślnika zdolności do pracy.